

святкаха с невинен до тогава огън. Гневен дихър избухна в гърдите му. Кроткият и мъдър приятел на учени и схимници, почитателят на свети мощи, строителят на църкви и манастири изчезна. В жилите му избухна дързостта на Асена и буйността на Калояна. Закипя княжката кръв на прадедите като поток, който външепно и мудро разчупва скования се лед.

Той улови Радул за рамото. Стисна го силно.

— Колко дружини имаш готови за брой?

— Пеловски дружина е в ръката ми, до утре ще събера още няколко стотинци пешаци и стрелци.

— Обади ли на княз Иван?

— Чакам всеки миг съгласието му!

— Издавам повеление: всички дружини още сега гоними до всички проции. Войводите да съберат колкото могат конници и пешаци и в съвместен ход да се съберат при Убовец. Където Верен и Дианниград.

— Твоя воля, царство ми!

— До утре сутринта ще гледам да събера още няколко дружини! Та да имаме поне няколко хиляди...

Всички се спогледаха изтръпнали. Какво страшно зло се надвеси над България...

Никойно хиляди...

А в митовата рат броеше десетки хиляди...

Царят разбра отчаянието им. Коса твърде и високо:

— Някога и Крум победи с малко войско Унгария. Не се плашете от глупостта масовенеска гонимост. Те се бият за плата, а ние за живот и смърт.

Той бързо премеа тямния си плат през рамото. И добави:

— Радуде!... Не поискам от тебе невъзможното. Не вярвам, че сами ти можеш да го изпълниш. Искам младите ти да бъдат събрани до утре сутрин, а до петия час след пладне, още днес! Тръгваме веднага! Бър-